

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa S. M.
przeciwko [...] O. Spółce Akcyjnej w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. nie obciąża powoda kosztami pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. – w sprawie z powództwa S. M. przeciwko [...] O. S.A. w P. o przywrócenie do pracy – po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 2 marca 2012 r., oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy u strony pozwanej, zasądzenie kwoty 13.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem 3-miesięcznego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na podstawie dotyczącej naruszenia przepisów postępowania

(art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) i zarzucono naruszenie art. 398²⁰ k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona albowiem naruszenie reguł z art. 398²⁰ kpc i art. 378 § 1 kpc poprzez nieuwzględnienie w całości stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w wyroku z dnia 25.04.2013 r. oraz nierozpoznanie apelacji pozwanego w całości, jest ewidentne i w sposób oczywisty narusza prawo powoda do sprawiedliwego wyroku w jego sprawie”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: 1) odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; ewentualnie 2) w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o: 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 – LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08 – LEX nr 490364). W niniejszej sprawie stan taki nie występuje. Ponadto w judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Autorka rozpatrywanej skargi kasacyjnej jej „oczywistą zasadność” w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże z „oczywistym naruszeniem” art. 398²⁰ k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. uzasadniając swoje stanowisko twierdzeniem o nieuwzględnieniu w całości stanowiska Sądu Najwyższego przedstawionego w wyroku z dnia 25 kwietnia 2013 r., I PK 275/12, wydanego w niniejszej sprawie oraz o nieuwzględnieniu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku podnoszonego w apelacji powoda zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia „oceny ciężkości naruszenia obowiązków pracowniczych w aspekcie postawy i pracy pracownika.”. Brakuje – w takim ujęciu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – przedstawienia w ramach odrębnego wyводу argumentacji, którą autorka rozpatrywanej skargi wykazałaby walor „oczywistej zasadności” swojej skargi w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie uwzględnia w

konstrukcji jego uzasadnienia stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. w zakresie uwzględnienia wykładni przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. dokonanej przez Sąd Najwyższy w wyroku I PK 275/12; stanowiska szeroko przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 niniejszego postanowienia ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.